

OB ŠESTDESETLETNICI

SPOMIN V BUENOS AIRESU

Govor na spominski proslavi v Slovenski hiši, dne 5. junija 2005

V maju in juniju leta 1945 se je odigravalo eno najbolj pretresljivih poglavij slovenske zgodovine. Zaznamovalo je s svojo strahotno težo vse rojake, v posebni meri pa tisoče, ki so takrat izgubili zaradi zvestobe svoji veri in narodu, bodisi življenje, bodisi domovino.

Begunci iz Dolenjske, Notranjske, Ljubljane in Gorenjske ter oddelki domobrancev, slovenske narodne vojske, so se zivali v dolgo reko, ki si je utirala pot čez Ljubelj na Korotko. Rečevali so pred komunisti življenje in svobodo, v upanju, da jih na drugi strani Karavank čaka varnost. Pa ni bilo tako. Vetrinjsko polje je bilo le začasna postaja. Od tam se je begunska reka ločila v dva rokava. Enega je čakala na domačih tleh, po tednih trpljenja, nasilna smrt, drugega pa tujina.

Razoroženi borci proti komunizmu so prevarani in brezmočni prelili svojo kri po vsej slovenski zemlji. Končali so svojo življenjsko pot po kratkih jamah in v neznanih skritih grobiščih, kjer pričajo o zlu, ki se je tiste dni zgrnilo nad našim narodom.

Ostale begunce so vladarji tega sveta nekaj časa hranili po raznih begunskih taboriščih, potem pa poglani po svetu. Nekatere je zaneslo na sever, druge na jug in tako se je znalo nekaj tisoč slovenskih beguncev pred komunističnim nasiljem v Argentini, na obali Reke srebra. To smo bili mi, to so bili naši očetje in matere, naše babice in dedi. Nihče od nas, ki smo zbrani ob spominu na pomorjene domobrance in ostale žrtve marksistične revolucije in partijskega totalitarizma, ne bi bil danes tukaj, če ne bi tista leta na Slovenskem zavladal komunistični teror in takoj nato z množičnimi poboji utrdil svojo totalitarno oblast.

Šele od leta 2001, ko se je teroristično nasilje dotaknilo tudi severnoameriškega kontinenta, je svetovna javnost pričela terorizem obsojati. V Sloveniji pa, kjer je med leti 1941 in 1945 divjal krvavi revolucionarni teror, smo bili pred njim Slovenci sami. Nihče nas ni branil pred nasiljem, nihče skrbno razumeti naše stiske, nobena mednarodna oblast se ni zmenila za zločine, ki jih je takrat izvajala komunistična partija nad civilnim prebivalstvom v Sloveniji. Nihče na Zahodu se ni zanimal za kriminalni nesmisel zahteve komunistov, da morajo oni imeti monopol nad bojem proti okupatorju in da je izdajalec vsak, ki se pri tem ne vključi v njihovo Fronto. S tem izgovorom so namreč komunisti pričeli moriti civiliste, svoje idejne nasprotnike. Ob vsakem umoru so partijski teroristi zavpili, da so ubili izdajalca in tako opravičevali svoje zločine.

Tisti, ki je poznal njihove žrtve, je vedel, da so bili to zavedni Slovenci, ki so ljubili svoj narod. Nihče, ki je poznal na primr inž. Fanura Emerja, enega prvih organizatorjev odpora proti okupatorju med mladimi liberalci, ni mogel verjeti, da bi bil ta mladi idealni fant, ki je bil med prvimi žrtvami komunističnega terorja, izdajalec. Potem so pričeli pod krogli atentatorjev padati tudi rojaki iz katoliških vrst. Visokotolca Župec, član akademskega kluba Straža in Kikelj, predsednik visokotolske Katoliške akcije, sta bila med njimi. Sledil je umor duhovnika dr. Lamberta Ehrlichja in visokotolca Rojca, pa enega od voditeljev ilegalne Slovenske legije Perutna, kmalu nato pa njegovega naslednika Majdiča. Vsi so vedeli, da sta bila to vidna člana odporne gibanja proti okupatorju, a do današnjih dni moramo neprestano poslušati, da je Osvobodilna Fronta takrat likvidirala izdajalce. Atentator, oblečen kot duhovnik, je umoril na domu dr. Marka Natlačena, takrat najvidnejšega, na demokratičnih volitvah izvoljenega politika, medtem ko se je atentat na generala Leona Rupnika komunistom ponesrečil.

Po deželi so pričeli triti komunistično nasilje partizani — vojaki partije. Po vaseh niso le morili svojih idejnih nasprotnikov, ampak so žrtve tudi mučili. Tako na primer so Janeza Južno iz Dobrav v Beli krajini partizani živega pekli, Marijo Zagorc in njeno hčerko iz Št. Jerneja so žgali na gmadi med tem, ko so oni plesali, Janeza Brulca in njegovega sina Jožeta so pred usmrtno mučili z nožem, Franca Jakota iz Bizovika s sinom in nečakom in mladega

Nad. na 3. strani

Šest desetletij po grozi — ne moremo pozabiti! Šestdeset let — ne moramo pričevati. Slovenska skupnost v Argentini, s krvjo in mozgom povezana s tisočimi padlih med revolucijo in pobitih po njej, ohranja svetost teh letnih srečanj z našimi mučenci. Z njimi se čutimo povezane; čutimo nujnost, da živimo iz njihovih žrtev.

To povezanost izražamo leto za letom na naših spominskih-domobrantskih proslavah. Svečanost pa se je v teku let spremenila. Ni več solza na licih večine prisotnih: le malo, vedno manj je preživelih soborcev. Med številnimi udeleženci sicer prednjačijo starejši a drugi rod je močno zastopan in ne manjka družin z otroci ne naše mladine.

Letosnja spominska proslava v Buenos Airesu v nedeljo, 5. junija je imela poseben porizvok 60. obletnice. Kot vsako leto jo

je priredilo naše krovno društvo Zedinjena Slovenija. Zbrali smo se v Slovenski hiši, ki je naš osrednji dom v Argentini. Tam so rojaki trumoma prihajali že precej pred napovedano uro. Vsak je pri vratih dobil tudi lično tiskan program svečanosti (izvirno oblikovanje Irene Žužek).

Spomin se je pričel v cerkvi Marije Pomagaj z matro, ki jo je daroval delegat prelat dr. Jure Rode, ob spremljavi Pavleta Novaka CM. Cerkev je bila polna, tako da je veliko vernikov prisostvovalo naši na dvorinču. Med matro je pel zbor iz San Justa pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar. Pri lepem matnem nagovoru je msgr. Rode navezal duhov-

no misel na pričevanje za Boga, vero in narod naših mučencev. Ob darovanju je na oltar mati prinesla tudi slovenski ropček rdečih nageljnov, za vse tiste, ki leže po znanih in neznanih grobiščih, raztresenih po vsej slovenski zemlji; mlad fant pa svečo — luč vere, za katero so se borili in umirali naši junaki. To je tudi luč pričevanja o nji-

hovi usodi, ki se predaja iz roda v rod, dokler ne bo zablestela vsa resnica njihove in naše borbe.

Po končani matri smo se zbrali pred spomenikom na dvorinču. V sprevedu so prišli predstavniki skupnosti in položili pred spomenik venec rdečih nageljnov, povezan s slovenskim trakom. Bili so to predsednik krovnega društva Alojzij

Nad. na 3. strani

NA KRAJU MORITEV

Slovesnost v Kočevskem Rogu

Ustaljeno poteka vsakoletna slovesnost v Kočevskem rogu v spomin na pobite domobrance in druge bojavnike in civiliste pred šestdesetimi leti. Letos je posebnost predstavljala predstavitev in blagoslov impozantnega mozaika p. Marka Ivana Rupnika ter križa ob vstopu na kraj morišča.

Če je bilo vreme za škofijski pastoralni dan kot narisan, je bilo za nedeljo napovedano deževje. In na žalost so vremenarji prav napovedali. Ponoči je močno deževalo. V jutranjih urah je sicer dež prenehal, tako da smo do začetka matre kar „dihali“ in upali, da bo nebo prizaneslo udeležencem. Žal ni bilo tako: kmalu po začetku matre je začelo liti; dežniki so prekrili množico prisotnih in ni nehalo deževati niti po koncu matre.

Ponesrečena lokacija lesene stavbe že tako ne dovoli pogleda na oltar s prostorov, ki jih zasedajo udeleženci, — dežniki so zakrivali ne tisto, kar bi se moglo videti. Zato smo spet lahko le ugibali, kdo somaruje z nadškofom Uranom, ali da bi spoznali obraze govornikov in pevcev. Tudi zbor Anton Foerster z dirigentko Damjano Božič Močnik smo lahko spoznali le po dobro ozvočenem posnetku.

Vsa slovesnost je bila uglasena na mozaik: za mučence ni potrebno več moliti, saj so oni že dosegli polnost; lahko pa molimo za vse ostale prizadete, žive in mrtve: svojce mučencev, ki so ali ne trpijo zaradi izgube svojih dragih, pa tudi za tiste, ki so povzročili to gorje, da bi se očistili krivde. „Samo kesanje in sprejetje neizmerne dobrote Jezusa Kristusa ter resno upoštevanje človekovega življenja onstran teh nekaj bornih zemeljskih let je pot v osvoboditev“, beremo v teološko-

duhovni osnovi mozaika.

V imenu mladih je govoril Matjaž Traven; potem je ga. Vanja Kržan nanizala nekaj pričevanj, iz katerih je izluščila vse gorje, ki so ga preživeli svojci morali prestat; predsednik Nove slovenske zaveze dr. Anton Drobnič je pa v klenem govoru izpodbijal vse laži, ki jih leto za letom izgovarjajo (in se z njimi izgovarjajo) komunistični borci in njih dediči, ne glede na to, da se opirajo na že zdavnaj razkrite laži.

Pevsko je program izpopolnil kvartet mladih mož in fantov, ki so lepo zapeli Oj, Doberdob in Slovenec sem!; med njimi je bil (naš) Ivan A. Arnek.

Program je končal, ni pa končalo deževati. Kljub temu, da je vsak ne hotel poiskati znanca; kljub temu, da je vsak hotel videti na lastne oči mogočni mozaik — se je marsikdo odločil za hiter odhod, saj je med blatom in lužami bilo včasih kar težko obdržati ravnotežje. Vreme je tudi prispevalo, da je bilo letos opaziti manj mladih družin, manj otrok. Okoli brezna se je pa razpredalo morje lučk, ki so tudi obsevale vence rož. V imenu vlade ga je v spremstvu voda častne čete Slovenske vojske položil dr. Andrej Bajuk. Vence so poslali tudi stranki Nova Slo-

venija in Slovenska ljudska stranka, eden je bil tudi v spomin na Milana Zajca, ki se je renil iz enega izmed kočevskih brezen. Venec je poslal tudi drugi remenec iz brezna, France Kozina, ki je prišel v Slovenijo, a ga je zadel kap in je svečanost spremljal iz bolnišnice.

Ob odhodu smo si ogledali tudi odlitek v bronu križa, ki je ob vhodu na kraj morišča. Čas in vreme sta leseni križ načela; da bi ga ohranili, so se odločili za odlitek iz bronu, ki v ničemer ne zaostaja za originalom: tako kipar kot livar sta ustvarila vsak svojo umetnino.

Ne morem podati svojega osebnega občutja mozaika, ker si ga zaradi množice nisem podrobno ogledal; lahko le rečem, da je vreden drugih Rupnikovih del. Če in kadar boste obiskali Slovenijo — morda ne letos, ko bo 2. julija Po poteh mučencev romanje izseljencev v Kočevski rog — je vredno, da si ga ogledate in se zamislite ob njegovih sporočilnosti.

GB

Ribičič se zagovarja — in laže

Mitja Ribičič, proti kateremu so kriminalisti prejšnji teden v zvezi s povojnimi poboji vložili ovadbo zaradi suma storitve kaznivega dejanja genocida, je v pogovoru za tednik Mladina dejal, da je za vsako napako, ki jo je storil, pripravljen nositi odgovornost, ni pa odgovoren za množične poboje.

Med drugim je Ribičič dejal, da je iz komentarja na televiziji dobil občutek, da se je Erna Svetino za verodostojno pričlo, da je njegova knjiga dokument, ki ga je treba vzeti resno. Po Ribičičevih besedah gre za laži in polresnice. „Tudi ti poboji so resnica, ampak če to uporabljat za kompromitacijo narodnoosvobodilnega boja, je pa vprašanje, kakšna je ta resnica. To je potem že manipulacija z resnico.“ S kriminalistom Jamnikom sta se pogovarjala pri Ribičiču kake pol ure, je povedal Ribičič in dodal, da ni vedel, da gre za ovadbo.

„Spraveval me je o tej knjigi in sem mu rekel, da je to pamflet in laž in da tako ne mislim samo jaz, ampak celotna zveza borcev(...)“.

Ribičič v odgovoru na vprašanje tudi pravi, da sam ni bil človek, ki je imel moč reči, tega je treba ubiti. „Že

od vsega začetka sem bil v spopadu s trdo roko. Zaradi tega me general Matija ni maral.“ Kot pomočnik šefa organizacije OZNA je dobil nalogo pripravljati procese proti nemškim zločincem; na zaslišanjih ni prihajalo do mučenja, je dejal Ribičič, ki pa ne more izključiti, da je tedaj, ko ga ni bilo zraven, v posameznih primerih prihajalo do samovolje in mačevanja. Božični proces ni bil montiran, za Nagodetov proces pa lahko rečemo, da je bil sicer politični proces proti sredini, vendar pa nikakor ne montiran, pravi Ribičič.

V zvezi s poboji pravi, da je to za vojaške obračune, in sicer v smislu, so se posluževali strateških vojaških interesov in direktiv proti armadi kvizlingov in nemški vojski. V tem smislu so bile to vojaške zadeve, meni Ribičič. Pri tem pa ne misli, da OZNA pri tem ni imela nič.

O tem, kdo je ukazal množične poboje domobrancev, pravi, da ne ni jasno. Po njegovih besedah je bil to splet strateških interesov Jugoslavije takoj po oblikovanju celotne vlade. Kot pravi, so bile tu „nerazne mejne situacije“. Okoliščine so bile strahotne, v Sloveniji je bilo pol jugoslovanske ar-

made, čez to ozemlje je to tudi polovica nemške armade, vsa kvizlingška armada, ne samo belogardisti in domobranci, ampak tudi ustani, četniki in balisti. V tistih razmerah pa po Ribičičevem mnenju ni bilo mogoče zagotavljati pravne države, čeprav so težili k temu. Ob tem je Ribičič dejal, da če bi se domobranci iz Avstrije vrnili sami, namesto da so jih vrnili Angličani, „bi bilo drugače. Če bi se sami vračali, bi bili repatriiranci“.

Ob vprašanju, kdaj je prvič slisal za poboje, je Ribičič pojasnil, da so ljudje o pogrebanjih začeli spravevati ob prvih volitvah jeseni 1945, te leta 1951 ali 1952 pa je prišlo do predlogov, da bi objavili vsa imena ustreljenih. Tega, koliko naj bi jih bilo v evidencah, ne ve, pravi Ribičič, ter dodaja, da „zda se je vse, tudi tiste, ki so bili ubiti med vojno, kakor da so bili ubiti po vojni“. Koliko jih je bilo ubitih, je po Ribičičevih besedah težko oceniti. Kot pravi, jih je bilo 8000 vrnjenih. „Če računamo, da je bila pretežna večina ustreljenih, bi rekel, da okoli 7000. Tu pa moramo upoštevati te elemente mačevanja in dejstvo, da so tukaj umrli tudi mnogi ustani, četniki“.

Za nas, ki poznamo zgodovino in za vse, ki želijo danes iz neovrženih dokazov spoznati resnico, je Ribičičev zagovarjanje le — podla laž.

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

TONA MIZERIT

Tekma se je pričela; sodnik je že zapiskal. To sredo, 8. junija, je zapadel prvi rok z obrazom obrnjenim na oktobrske volitve. Ta je zadnji dan za vpis strank, ki hočejo nastopiti na teh volitvah. Je pa prvi datum volilnega koledarja. Za tem pride na vrsto vpis volilnih povezav in končno predstavitev seznamov kandidatov.

Še vse nejasno. Ta prvi datum je manjšega pomena. Važnejši je drugi, ko bo jasno, kako so se povezale manjše stranke, kam so se naslonili (ali prisilili) večni oportunisti in celo, kam so uskočile nezadovoljne skupine večjih strank. Šele tedaj, ko bo volilna alkimija opravila svoje delo, bo možno narediti prve stvarne zaključke na račun volilnih izidov. Danes ne vemo niti, če bo mogočni peronizem province Buenos Aires nastopil enoten ali razbit; če bo trdna levica province Santa Fe, zlasti okolice Rosaria, katero je snubil (in jo je) predsednik Kirchner, obdržala opozicijsko držo; in kaj bodo lahko izbirali prebivalci prestolnega mesta, ki se radi poživijo na potrebe vlade in volijo po svoji glavi. Položaj je nekoliko bolj ustaljen v manjših provincah, vendar celotna slika je popolnoma meglena.

Plebiscit, za vsako ceno. To snov smo že večkrat omenili. Vendar moramo idejo ponavljati, ker je edini način da razumemo v kakšnih mejah poteka politična ofenziva vlade. Predsednik ima obrnjene oči v leto 1907, kjer se bo predstavil za ponovni mandat. Zato življenjsko potrebuje prepričljivo zmago. Ne zadostuje mu le prvo mesto. V procentih naj bi njegova formacija (peronizem, kolikor mu je zvest, sorodne stranke, ki jih navezuje na svoj bojni voz) krepko preseglala polovico glasov. To pa se kaže vedno težje. V prestolnici ankete njegovega kandidata (zunanjega ministra Bielso) postavljajo na drugo mesto z revnimi 20 odstotki; v provinci Santa Fe je daleč od polovice; v Cordobi bi lahko znova zmagali radikali; provinca Buenos Aires je neznanka, dokler se ne ve, če bo nastopil povezan ali sprot z Duhaldejem ... Težave pa se kažejo celo v njegovi rodni provinci. Ko se je gospa Cristina odločila, da se politično preseli v Buenos Aires je pustila prazno mesto, ki ga ne more vredno zasesti druga oseba. Poleg tega ima guverner Acevedo rastoče težave z javnimi uslužbenci in brezposelnimi, in te dni severni del province dejansko gori. Preveč oblakov na obzorju, da bi v vladi spali na lovorikah. V takem položaju so volilni nastopi prednost, ki porine v ozadje vsako drugo dejavnost. To je bil tudi vzrok, da je vlada zakrivila pravi diplomatski

zločin in odpovedala Kirchnerjev sestanek z južnoafriškim predsednikom komaj deset dni pred napovedanim datumom.

Kaotična Buenos Aires. Cankar bi zmgal z rameni: koliko let je stara ta burka? Tisoč ne, a dvesto vsekakor. Odkar obstoja kot avtonomno politično telo je ta provinca problematična. Že leta 1820, na dan ko je umiral general Manuel Belgrano (časnikar, pisatelj in mislec, po sili vojaka), je provinca imela istočasno tri guvernerje. Danes ima enega samega, ki pa ne ve kje stoji ne kam bo sedel. Kot prva med enakimi, provinca vsebuje sama kar tretjino volilnega telesa. Od nastopa Perona leta 1945 je bila trdno ves čas v peronističnih rokah. Ob povratku demokracije leta 1983 je doživela kratkotrajno vodstvo radikalov, nato pa po starem tiru pela peronistično himno. Zadnjih 15 let je vodja tega peronizma Eduardo Duhalde. Bil je guverner, vodil borbo proti Menemu in s političnim manevrom strmoglavljenja predsednika De la Rue zdrabil dvestoletno tradicijo, da noben guverner province Buenos Aires ni postal predsednik države. V sedanji drami nastopa več igralcev. Duhalde se ne odloči ali bi zapustil politiko in vsi vemo, da je dvom najslabša politika. Zato so mu vajeti padle iz rok. Ankete kažejo, da bi na volitvah predsednikova kandidatinja (žena Cristina) premagala Duhaldejevo (žena Chiche). Potem pa je guverner Solá, ki se naslanja na Kirchnerja, a ki lahko odpade, če bi med obema velikana prišlo do sporazuma. Duhaldeju spopad ne prija, ker bi razgalil njegov zaton; Kirchnerju tudi ne, ker bi zatemnil uspeh tako sanjanega „plebiscita“. Vendar nihče ne stori prvega koraka k spravi.

Ubogo delavstvo. Vlada in sindikati so prikazali kot velik uspeh sklep, da minimalna plača skoči na 630 pesov. To je kaj malo, če upoštevamo, da za bazično preživetje normalna piričlanska družina potrebuje te dodatnih 100 pesov. Poleg tega, sporazum zaseže komaj 990.000 delavcev; odpadejo vsi javni uslužbenci, vsi ki delajo po pogodbah, vsi ki delajo na črno ... Pesek v oči! A da je mera delavskih težav polna, je prišlo do nove eksplozije sindikalnega boja. Po letu „triumvirata“ bi moral postati Hugo Moyano edini glavni tajnik CGT. Temu pa se strogo upirajo voditelji velikih gremijev javnih storitev in trgovskih uslužbencev. Izid ne ni viden, a jasno je, da ko bo do njega prišlo, pa naj bo edinost ali razkol, bomo že sredi volilne kampanje, ko se bodo sindikati aktivno vključili v strankarske ofenzive. delavski interesi bodo lahko počakali.

Cerkev na zatožni klopi

Pri založbi Družina je izšlo delo „Cerkev na zatožni klopi“ zgodovinarke Tamare Griesser-Pečar, ki predstavlja duhovniške sodne procese, administrativne kazni in posege ljudske oblasti na cerkvenem področju od leta 1943 do 1960. Katoliška Cerkev je bila pod posebnim udarom t. i. ljudske oblasti, saj je bila Cerkev zanj prvi sovražnik, je v predstavitvi dela povedala zgodovinarica. Knjiga govori o 881 duhovnikih, redovnikih, redovnicah in bogoslovcih iz sodnih procesov, avtorica pa je gradivo našla v številnih arhivih in dosjelih, zlasti pa v sodnih spisih na različnih sodiščih.

Kot je povedala Tamara Griesser-Pečar, zmaga nad fašizmom in nacizmom maja 1945 v Sloveniji ni prinesla konec nasilja, sledil ji je še druge vrste totalitarni režim. Komunistični sistem je namreč prevzel nacionalsocialistično dediščino in pod njegovim posebnim udarom je bila prav katoliška Cerkev kot edina organizirana moč izven komunistične partije. „Partija ji ni mogla do živnega, ker je imela velik vpliv na pretežno katoliško prebivalstvo,“ je pojasnila Griesser-Pečarjeva in dodala, da je oblast poskušala Cerkev najprej zatreti, ko pa je spoznala, da ima prevelik vpliv na prebivalstvo, je „spremenila taktiko“. Na različne načine je skušala onemogočiti delovanje Cerkev, namreč da je kazensko preganjala duhovnike in redovnike, jih administrativno kaznovala, Cerkev in njenim predstavnikom odvzela imetje, jih vrgla iz mol in bolnišnic ter omejevala verouk, jih obdavčevala preko njihove zmogljivosti, vernike zapostavljaj in jih preganjala, itd.

Procesi, ki so predstavljeni v knjigi, po besedah avtorice niso bili vodeni po načelih pravne države, tako da o ugotovljeni krivdi v njih ni mogoče govoriti. V nasprotju s pravnimi državami je bilo v Jugoslaviji sodstvo orodje v rokah vladajoče partije in je uresničevalo samo njene cilje. Večina duhovščine je bila tako ali drugače preganjena,

do leta 1952 je bila devetkrat izrečena smrtna kazen, prikrit tudi izvršena.

Griesser-Pečarjeva pa je še dejala, da je želela govoriti tudi z nekaterimi predstavniki takratnih oblasti, pa ni bilo želje po sodelovanju. Sociolog in eden od glavnih zaslišanec duhovnikov po vojni Zdenko Roter ni videl nobene koristi za tako sodelovanje, je pojasnila Griesser-Pečarjeva. „Roter je vsaj odgovoril. Na pismo, ki sem ga poslala Mitji Ribičiču na naslov sina Cirila Ribičiča, ni bilo niti odgovora. Seveda pa je tudi to neke vrste odgovor,“ je dejala zgodovinarica.

Ravnanje ljudske oblasti sicer po besedah Griesser-Pečarjeve doslej ne ni bilo zgodovinsko obdelano. Ker je tematika obsežna, je po besedah avtorice knjiga le prvi poskus. V slovenski javnosti, zlasti v publicistiki, se vedno prevladuje nestrpnost do Cerkev, meni avtorica knjige. Za večino zgodovinarjev sicer ni razhajanj mnenj o dejanjih fašizma in nacionalsocializma, vendar pa so zanje zločini komunizma manj obsodbe vredni. „Za zgodovinarja pa morajo biti kriteriji, po katerih ocenjujemo teroristične sisteme in pojave enaki, ne glede na to, od kod prihajajo,“ opozarja Griesser-Pečarjeva.

Na predstavitvi je Marijan Smolik s Teološke fakultete, ki ga je oblast leta 1949 tudi zaprla, dejal, da je delo Griesser-Pečarjeve „največja kriminalka, ki je pri nas izšla“. Dejal je, da govori o kriminalu, a ne tistih, ki so bili obsodeni, pač pa tistih, ki so sodili. Spremno besedo knjige je napisal France M. Dolinar, zgodovinar in vodja Nadškofijskega arhiva v Ljubljani. Predstavitve knjige so se med drugim udeležili tudi pravosodni minister Lovro Šturm, nekdanji generalni državni tožilec Anton Drobnič, Spomenka Hribar, ter mnogi ugledni predstavniki katoliške Cerkev na Slovenskem, med drugim ljubljanski pomožni škof Andrej Glavan.

NATO v Ljubljani

Nad 300 parlamentarcev iz 40 držav se je zbralo na parlamentarni skupščini Na-ta v Ljubljani. Med drugim so podali deklaracijo o Uzbekistanu, v kateri je Parlamentarna skupščina pozvala tamkajšnje oblasti, naj dovolijo mednarodno preiskavo nedavnega nasilja. Kot je v nagovoru poudaril generalni sekretar zveze Nato Jaap de Hoop Scheffer, zveza Nato ni več evropocentrična organizacija, temveč se funkcionalno odziva na krize, kjer se te pojavijo. To zahteva preoblikovanje vojaških zmogljivi-

vosti, naj-novejša operacija Nata pa bo zagotovitev logistične podpore operaciji Afrike unije v Darfurju. Scheffer je poudaril še pomen poglobljanja partnerstva med Natom in številnimi državami ter mednarodnimi organizacijami. Predsednik vlade Janez Janša je dejal, da je transatlantska povezava med ZDA in Evropo temelj skupne varnosti. Zunanji minister Dimitrij Rupel pa je izrazil zaskrbljenost, da negativni izid referendumu o evropski ustavi vrača negativno nastrojenost v Evropo.

Jaap de Hoop Scheffer, generalni sekretar Nata, med govorom udeležencem parlamentarne skupščine

SPOMIN V BUENOS AIRESU

Nad. s 1. strani

Rezelj, najvirji po činu živeči domobranski oficir podpolkovnik Emil Cof, ter zastopnika borčevskih združenj Slavko Urbančič in France Oblak. Za tem je trobenta pozvala k molku. Franci Žnidar je iz trobente privabil žalne zvoke, padlim v spomin in počastitev. Prelat dr. Jure Rode je z nato duhovniki opravil molitve za pokojne, katerim so

prisotni pobožno sledili in goreče odgovarjali. Ob koncu je mogočno zadonela pesem „Oče, mati“, ki najbolje ponazarja cilje borbe domobrancev med komunistično revolucijo.

Drugi del spominske proslave je potekal v veliki dvorani kofa dr. Gregorija Rožmana. Najprej je naslovil spominski govor na roja-

ke arh Jure Vombergar. Boga misli ob trestdesetletnici objavljamo na uvodnem mestu.

Sledil je odrski prikaz „V znamenju križa“. Program je isti, ki ga bo gledalška skupina predstavila na osrednji proslavi ob 60. obletnici zdomstva v Cankarjevem domu v Ljubljani, 3. julija 2005. Zamisel, besedilo in izbor pesmi je delo Toneta Rodeta. Režija je na skrbi Blaža

Mikliča in mirni smo, da bo predstava tudi v Sloveniji dosegla odmevno uprizoritev.

Tekst je zasnovan tako, da se v njem vrstijo tri različne vrste besedil, za tri različne načine podajanja. Tako nastopa Pripovedovalec (Blaž Miklič), ki je Slovenec druge ali tretje gene-

racije, rojen v izseljenstvu, zroč nazaj s pomočjo misli in občutkov, katerih priča bo na odru. Sledita dva Recitatorja (Metka Markovič Marinčič, Janez Krajnik): podajata pesmi ki, kot misel-glas, iz notranjosti nagovarjajo vsakega gledalca. Sprožiti hočejo razmislek, razviti morajo čustveno razpoloženje za poglobljeno podoživljanje pričevanj. Oder pa zavzamejo trije Igralci (Elizabeta Rupnik, Marija Zurc Čeč, Marko Štrubelj in Tone Podržaj). Ti podajajo besedila, ki so kot zgodovinske slike s prehojene poti: Vetrinj, nasilna vrnitev domobrancev, prihod v Argentino, vzajemno delo za graditev skupnih domov ... Tu gre za prizore, v katerih je ključen dialog med nastopajočimi. Podajanje recitatorjev ni bilo toliko pesniško zaneseno temveč realistično. Tako je med pesmimi, ki so jih podajali recitatorji, ter prizori prišlo do zanimivega zvočnega in vizualnega kontrasta, ki je gledalce pritegoval, k nadaljnjem poslušanju.

Besedilo ima tri dele, v znamenju različnih zgodovinskih trenutkov: 1. Pot zdoma; 2. Tuja tla; 3. Narod na tujem; 4. Pogled naprej. V tekst so vključena dela različnih izseljenskih pisateljev in pesnikov.

Predstava je pa vsekakor zasnovana, kot celota.

Tako so se pred nami razvrstila poetična besedila Toneta Rodeta. Karla Mauerja Dr. Tineta Debeljaka, Vladimirja Kosa, Slavka Srebrniča, Vladimirja Truhlarja, Franceta Papeža, Zorka Simčiča, Tineta Debeljaka ml., Franrike Reje in Gregorja Malija. Uvod v vsak posamezni zgodovinski trenutek je podal mehani pevski zbor iz San Justa, pod vodstvom prof Andrejke Selan Vombergar.

Polni pretresljivih občutkov smo sledili razvoju zgodovine naše usode od Debeljakovega Vetrinja iz Črne matje, do zaključne Rodetove „Svojim (III)“, ko razmišlja:

Zakaj naprej?

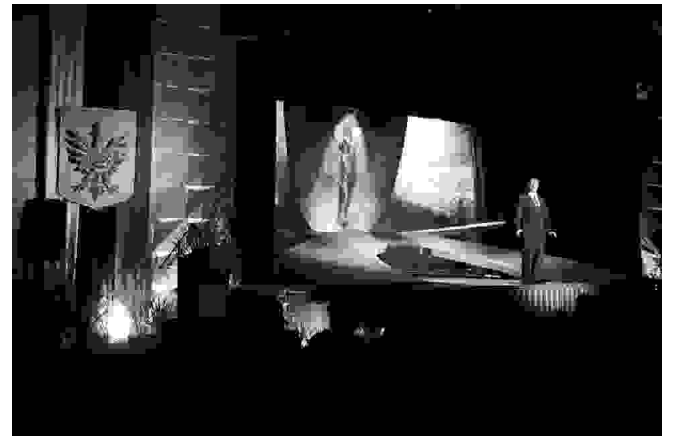
*Iz korenin sva ti in jaz
pozvana v smiselno življenje.*

*Ta izziv, to dedičino
sem z zgaranih rok prejel.*

*Zato v prihodnost vedro
zrem.*

*In te to vem:
kar ljubim in kar sam
častim,
bo tudi sin za svoje vzeml.*

Vsi prisotni smo bili te globoko ganjeni, ko je

zbor intoniral in vsa dvorana s tresočimi glasovi stoje zapela izseljensko himno, Marka Kremžarja „Slovenija v svetu“.

Poročilo ne bi bilo zaključeno, če se ne bi ustavili ob drugih sodelavcih. Gotovo v prvi vrsti pri scenografu. Mojster Tone Oblak je znova dosegel pravo umetnino: Njegov Križani je v sredini odra mogočno predsedoval celotni zgodbi; na levi je ves

čas vabilo blejsko jezero, na desni pa je začetno begunsko taborišče potem zamenjala slika devotojlijske avenije z obeliskom, simbol Buenos Airesa. Za kostume in maske je bila odgovorna Veronika Malovrh, za luči in zvok pa Damijan Ahlin, Marko Štrubelj ter Aleks in Andrej Šuc.

Šest desetletij po grozi — nismo pozabili! Šestdeset let — te pričamo.

Ob trestdesetletnici

Nad. s 1. strani

Janeza Pavčiča so partizani mučili ves dan, preden so jih pobili. Nemeto je takih primerov v kroniki tistih dni in potem do konca revolucije. Partizani so sejali teror z namenom ustrahovati ljudstvo, hkrati pa izzvati odpor in na ta način omogočiti revolucionarni boj.

Oboje se jim je posrečilo. Ljudje so se partizanov bali, nekateri so se skušali zavarovati pred njihovim terorjem na ta način, da so se organizirali v Varške straže.

Dolžnost vsakega okupatorja je, da nudi civilnemu prebivalstvu varnost. Ne Italijani, ne Nemci niso izpolnjevali te dolžnosti, katero jim je nalagalo mednarodno pravo. Demokra-

Arh. Jure Vombergar bere spominski govor

tični in vemi Slovenci so se pred komunističnimi teroristi morali braniti sami. Prvi so to storili Varški stražarji z orožjem, ki so ga imeli skritega, kmalu pa so morali zaradi partizanskih napadov prositi italijansko vojsko, naj jim da vsaj orožje, če že prebivalstvu ne zagotavlja življenja. Tako se je pričel v Sloveniji boj med komunističnimi revolucionarji, ki so se skrivali za imenom Osvobodilne Fronte in demokratičnim taborom, v katerem so bili v veliki večini katoliški verniki.

Po italijanskem razpadu so vlogo Varških straž prevzeli domobranci pod vodstvom generala Rupnika, v ilegali pa Narodni odbor za Slovenijo. Domobranci so bili slovenska vojska, ki je na vojarkem polju svojo nalogo dobro in zvesto izpolnila. Velik del Slovenije je postal varen pred partizani. A ko so zavezniki sklenili, da se angleška armada ne bo izkrcala v Dalmaciji ali

Istri, je postalo jasno, da bodo Jugoslavijo s pomočjo sovjetske rdeče armade zasedli domači komunisti s Titom na čelu.

Treba je bilo misliti na umik. Kdor je poznal teroristične metode, ki so jih partizani povzeli po svojih boljrevniških prednikih, je vedel, da s koncem vojne ne bo konec njihovega terorja. Česar ni bilo mogoče predvideti pa je bilo to, da bo angleško poveljstvo v Celovcu, po koncu vojne, izročilo domobranksko vojsko komunistom. Jaltska pogodba, ki se je nananala le na sovjetske državljane, pač tega ni zahtevala. Ni bilo mogoče slutiti, da bodo zavezniki poslali zavestno v smrt desetisoče jugoslovanskih protikomunistov, da so v zameno dosegli partizanski umik s Koronke. Ta podla kupčija je danes z odprtjem angleških medvojnih arhivov postala razvidna.

Med nami je te živ spomin na leta vojne in revolucije ter na čas begunstva, ki je zaznamoval nas in naše družine. Prav pa je, da se ozremo na tedanje dogodke tudi iz nove, trestdesetletne in svetovne perspektive.

Komunistična revolucija na Slovenskem in krvočnoost njenih agentov nista osamljena pojava v obdobju, ki se je pričelo z boljrevniško revolucijo v Rusiji leta 1917. Isto krutost, isto sovraštvo do svobode in do krščanstva, so pokazali komunisti med državljansko vojno v Španiji, kasneje v zasedeni vzhodni Evropi, v Vietnamu in Kambodži in do zadnjega tudi na Kitajskem. Terorizem, ustrahovanje prebivalstva, je bil povsod bistveni del komunistične taktike. Množični poboji političnih in idejnih nasprotnikov niso bili posebnost slovenskega ali jugoslovanskega komunizma. V znamenju te ideologije, ki jo je imenoval naš veliki kof dr. Gregorij Rožman 'največja nesreča za slovenski narod', je bilo pomorjenih po vsem svetu nad sto milijonov oseb, kar predstavlja največje krvoprelitje v zgodovini, ki presega po številčnosti in krutosti vse dosedanje vojne strahote.

Slovenijo je za tri generacije, za petintrideset let, prekrila železna zavesa totalitarne države. Ves državni aparat, tla in mediji so vsilili rojakom zlagan pogled na medvojnne dogodke in to s tako močjo, da mnogi rojaki te danes ne prepoznajo v tem konstrukta komunistične propagande. Laž, ki je bila že med revolucijo pomembno orožje partije, je dobila v komunistični totalitarni državi uradno domovinsko pravico. Mnogi rojaki so se tega zavedali, a so iz bojazni molčali, drugi so lažem nasedli, ker jih resnica ni toliko zanimala, da bi jo iskali, te manj pa, da bi zaradi nje kaj tvegali.

Ostale pa so pričle. Nekatere v domovini, preganjane in zapostavljane, so spregovorile po padcu komunizma.

Druge, ki so se ob koncu revolucije rešile v svet, niso nikdar prenehale pričati, a njih glas je v tridesetih letih redko prodril v domovino, dokler ni s padcem berlinskega zidu padla tudi železna zavesa okrog Slovenije.

Zadnje čase se oglašajo kot pričevalci tudi nekateri nekdanji sodelavci partijskega terorizma. Ni jih veliko, a prav zato so njihova pričevanja dragocena in prepričljiva. Resnica prodira na dan, pa četudi po kapljicah, ki počasi razkrajajo zadnje ostanke razpadlega sistema.

Najmočnejše in brezprizivno pa je pričevanje, ki ga molče kričijo v svet pred trestdesetimi leti pomorjeni domobranci in z njimi desetisoči drugih žrtev komunističnega divjanja. Iz Roga in Hrastnika, iz nemetih jam in fojib, iz skritih grobišč, s katerimi je posejana slovenska zemlja, pričajo pomorjene in oklevetane žrtve in bodo pričale tudi naslednjim rodovom o strahotni zmoti, ki je povzročila zločin in strahovala nato cele generacije rojakov. Kostni pomorjenih slovenskih narodnjakov, ki jih je najti po vsej slovenski zemlji, pričajo o njihovi zvestobi in o laži, ki je ležala na njih desetletja z večjo težo kot kupi prsti, s katerimi so skušali rablji zakriti njihova trupla. Pričajo o krutosti ideologije, ki je mnogo rojakov spremenila v podivjance, kateri so svoje žrtve mučili preden so jih slachili, streljali in pehali v brezna. Pričajo pa tudi o svojem odpuščanju in o božjem usmiljenju, katerega oni — prepričani smo — že uživajo.

Tega pričevanja ne bo nikoli konec. Postajalo bo vedno močnejše, dokler ne po preglasilo starih laži, ki skušajo preživeti, če ne že kot zgodovina, pa vsaj kot splošno sprejeti mit. Laži o osvobodilnem boju, za katerim naj bi se ne skrivala komunistična revolucija, se krčevito oklepajo nekdanji oblastniki in njihovi dediči — zapadle pa so ji tudi nekatere nekdanje žrtve. Trdoživot laži kaže na tškbo moralno tkivo sodobne slovenske družbe. Hude posledice, ki jih je zapustil komunistični totalitarizem so predvsem upad moralnih vrednot in brezbržnost do resnice in do življenja. Prav tak moralni razkroj in z njim upadanje slovenske zavesti so želeli prepričati naš daljnovidni predniki, ki so se uprli marksistični zmoti in nasilju partije.

Nekoč jim bo slovenski narod s hvaležnostjo priznal, da so prav presojali in se pravilno odločali. Priznal jim bo junastvo, saj so s svojim življenjem pokazali, da njihovo geslo 'Bog, narod, domovina', niso bile prazne besede.

Do takrat pa naj se naši glasovi iz Slovenije, raztresene po vsej zemeljski obli, pridružijo tistim rojakom v domovini, ki našim mučencem že danes z globoko hvaležnostjo in občudovanjem kličejo: slava jim in čast!

Večer pesmi in tradicije

Prvi stiki s priznano kulturno organizacijo Ars Hungarica so nastali ob praznovanju včlanitve novih evropskih držav v Evropsko zvezo, ko smo ta dogodek slovesno praznovali lansko leto v Teatru Colonu. Letos pa je ta kulturna ustanova pripravila posebe ciklus raznih koncertov in kulturnih predvajanj v Buenos Airesu s sodelovanjem madžarske in drugih ambasad.

Pričetek tega ciklusa se je vrnil s pokroviteljstvom in sodelovanjem Veleposlaništva Republike Slovenije in Veleposlaništva Republike Madžarske v Argentini. Večera se je udeležil slovenski veleposlanik mag. Bojan Grobovšek s soprogo Vesno Smole Grobovšek, madžarski veleposlanik z ženo ter mnogo drugih diplomatov in predstavnikov.

Večer je bil posvečen sakralni in tradicionalni narodni glasbi obeh držav. Slovence je tokrat predstavljal Pevski zbor San Justo pod taktirko profesorice Andrejke Selan Vombegar; Madžari pa so se predstavili s Coral Hungaria pod vodstvom Sylvije Leidemann.

V petek 27. maja ob 20. uri v lepi argentinsko tradicionalni in akustični cerkvi Sv. Janeza Krstnika je v prvem delu programa nastopil slovenski pevski zbor. Cerkev, ki je zelo prostorna je bila nabito polna.

Program slovenskih pesmi je bil skrbno izbran in zahteven, predvsem kar se tiče cerkvene glasbe. Pod dinamičnim vodstvom dirigentke prof. Andrejke Selan Vombegar so nam podarili sakralne skladbe Jakoba Gallusa „Heroes pugnate viri“ in „Ascendit Deus“ ter Josefa Gruberja „Sonce že zahaja“. Na programu ljudskih pesmi, ki so bile zapete ubrano, barvito in melodiozno uspelo pa smo uživali ob sledečih kompozicijah: serenada Dekle, to mi povej (Vasilij Mirk), Stoji gartelc zagrajen (Oskar Dev), Planinska (Anton Foerster), Na tujih tleh (Anton Funtek), Dajte, dajte (Aldo Kumar) in Marko skače (Samo Vremec). Za vsako pesmijo so sledili dolgi in navdušeni aplavzi pevne publike.

Slovenski pevski zbor San Justo se je poslovil izpred oltarja z melodiozno pesnitvijo Arcadelta „Zdrava Marija“, ki so jo peli medtem, ko so odhajali, tako da so zvoki počasi, mirno in nežno ugasnili, bil je enkratni zaključek in pravo doživetje.

Med prvim in drugim delom je bil interludij z nastopom organista Enriqueta Rimoldija. Večkrat nagrajen v Ameriki in Evropi za svoja izvajanja je Rimoldi izvalil iz harmonija eno kompozicijo madžarskega avtorja Zoltana Kodalyja (Štirje epigrama) in eno slovenskega skladatelja Stanka Premrla (Passacaglia). Zvoki harmonija so mojstrsko plavalili po cerkvenem prostoru in se dotikali publike z nekim nadzemskim občutkom.

V drugem zborovskem delu je izvajala svoj repertoar Coral Hungaria. Skladbe v večini primerov pentatonične, so slovenskemu pevskeemu čutu originalne in nove, saj so madžarske folklorne pesmi pod močnim azijskim vplivom. Zbiranje popularnih pesmi in njih modernizacija in doseg klasičnega prizvoka glasbe so sad znanih madžarskih komponistov Zoltana Kodalyja in Bela Bartoka pozneje pa Lajosa Bardosa. Pod spretno taktirko Sylvije Leidemann je zbor zapel sledeče narodne skladbe: Pesem Bratu Soncu, Lepa promnja, Pozdrav, Ne oddalji se, Pesem ribičev, Na polju, Oh, roža, Večerna pesem.

Predstavili so zelo uspelo liturgično kompozicijo Gloria de la Missa Quarta. Občinstvo je z generoznimi aplavzi nagradilo ta izvajanja.

Venec programa pa je bil nastop obeh zborov pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombegar s petjem verzata latinskega poeta Horacija „Horatii Carmen II. 10.“

Vsi obiskovalci tega večera smo se vračali na svoje domove obogateni s tem prelepim večerom glasbe in hvaležni vsem, ki so pripomogli, da je vse tako harmonično poteklo.

Po koncertu je bila v samostanskih prostorih zakuska, katere smo se večinoma udeležili Slovenci. Tam se je nadaljeval živahen razgovor in spontano petje zbora in obiskovalcev s prisotnostjo veleposlanika Republike Slovenije mag. Bojana Grobovška in njegove soproge.

Obiskovalcem je bil razdeljen program, na katerem je bil poleg repertoarja v slovenskem in madžarskem jeziku s prevodi, prikazan v kastiljski kraterki opis odnosa Slovencev in Madžarov do glasbe ter sintetičen opis življenjske poti Slovenskega pevskega zbora San Justo, Corala Hungaria in biografija Enrica Rimoldija.

Ta glasbeno-umetniški večer je imel odmeve tudi v argentinskem tisku. V dnevniku La Nación je bila objavljena obširna ocena tega izvajanja pod naslovom „Srečanje s tradicijo in ganjenostjo“

K.C.

VTISI IZ SLOVENIJE

Povezovalna pot treh svetih⁽²⁾

BOM GRMOVJE POSEKAL, TRAVICO POŽEL

Evropska zveza in Program Phare čezmejnega sodelovanja Slovenija-Italija 1999 sta videla, da je dobro, pa sta za sofinanciranje namenila skoraj petdeset tisoč evrov, da je projekt zaživel.

Po občinah so očistili stoletne steze, posuli kolovoz s peskom, zarisali nekaj markacij in opremili poti s tablam.

In tako je možno spet romati k trem svetim, ne da bi človek moral znati brati zemljevide, uporabljati kompas ali slediti zvezdam. (Kljub temu pa je dobro imeti s seboj zemljevid z zarisanimi potmi in stezami, ki so ga tudi v okviru tega projekta izdali.)

Ker pa so drugi časi, so tudi poti drugačne. Lahko potujemo z avtom, kar seveda prehojeno (prevožno) razdaljo poveča, lahko s kolesom ali motorjem, lahko pa seveda tudi peš. In tu je spet nekaj različic: za tiste, ki niso vajeni pohodništva malo bolj položno (in zato spet daljšo),

za druge pa za spoznanje bolj strmo, težjo, a krajšo. Vsak si izbere tako, ki mu bolj leži.

Čezmejno društvo M.O.S.T. želi biti prav to: most, ki povezuje tri narode, ki že stoletja živijo v isti soseski. V društvu sodelujejo tako Slovenci kot Furlani kot Italijani. Njihova dejavnost ima zelo široko paleto, saj gre za oživiljanje in ohranjanje narodnih izročil in posredovanje tradicije vsem trem naro-

dom. Lotijo se tako gledaliških predstav kot romanj. In to romanje je bilo prvič lansko leto.

Ljubo je eden izmed organizatorjev in je doma na Škofljici. Doma? Težko bi rekel, saj je rojen v Žireh, po krvi ga pa srce vleče v Brda. Že lansko leto delujejo tako Slovenci kot Furlani in Italijani. Njihova dejavnost ima zelo široko paleto, saj gre za oživiljanje in ohranjanje narodnih izročil in posredovanje tradicije vsem trem naro-

jub vnemi nisem uspel, saj so polske obveznosti (beričke kontrolke in ustno spravljanje proti koncu polskega leta) prevladale, vendar sem dobil privoljenje, da lahko grem tudi sam.

NA SVOJA MESTA

In tako smo se iz Škofljice odpeljali v soboto, 20. maja zjutraj proti Gorici. Napovedovalci vremena so nam obljubljali sončno in toplo vreme. Hvala Bogu, zadeli so! Lanski romarji so namreč več kot pol poti prehodili pod dežjem, med hudoourniki in niso mogli uživati v vsej polnosti. Zato so zdaj imeli velikokrat na ustih: „Tu smo pa bredli ... tu je voda kar drla ... tu je kar odnašalo ...“

Odrli smo zgodaj, ker nismo šli direktno na zbirni prostor na Solkan, ampak se peljali v Brda k Ljubu. Zakaj? Da smo z enim avtom odpeljali na Lig, kjer bi prenočevali, vso odvečno prtljago, predvsem spalno vrečo, rezervno preobleko. Ja, dananjši romarji imajo nekatere privilegije ...

Razume se, da nam je gospodinja Julijana postregla kot se spodobi, morški pa

Slovensko gledališče Buenos Aires v Sloveniji

Slovensko gledališče

Buenos Aires (SGBA) bo letos prvič potovalo v Slovenijo. Priložnost je 60-letnica begunstva. Skupina se bo predstavila z gledališko igro in recitacijskim programom. Igralci pripadajo dvem generacijam že v Argentini rojenih potomcev nekdanjih slovenskih beguncev. Radi bi pokazali Sloveniji, da ohranjajo zavest pripadnosti slovenskemu narodu, da gojijo jezik in tradicije svojih prednikov. Program, ki so ga pripravili za turnejo po Sloveniji, predstavlja običajno gledališko dejavnost med Slovenci v Argentini.

Igro, s katero se predstavlja je Antona Pavloviča Čehova „Striček Vanja“, v prevodu Josipa Vidmarja. Nastopili pa bodo tudi z vrsto spominskih recitacij, s katerimi bodo obiskali grobišča žrtev komunističnega nasilja.

Gostovanje je v organizaciji Izseljenkega društva Slovenija v svetu in s podporo Ministrstva za kulturo Republike Slovenije

Objavljamo program predstav, da se tisti rojaki, ki se bodo ta čas mudili v Sloveniji, da se jih lahko udeleže. Igra Striček Vanja bo:

17. JUNIJ 2005 — petek
Nastop v Štandrežu, Gorica, 20,30

Prosvetno društvo Štandrež, pri Gorici

18. JUNIJ 2005 — sobota
Nastop v Predosljah
KUD Predoslje, Predoslje 34

19. JUNIJ 2005 — nedelja
Nastop v Šentjurtu
Šentjurt nad Horjulom 16

20. JUNIJ 2005 — ponedeljek
Nastop v Velikih Laščah, 20,30

Levstikov dom, Velike Lašče

21. JUNIJ 2005 — torek
Nastop v Podbrezjah, 20.

KD Podbrezje

22. JUNIJ 2005 — sredo
Nastop v Domžalah, 20.

Kulturni dom Franceta Bernika — Ljubljanska cesta 61, Domžale

23. JUNIJ 2005 — četrtek
Nastop v MGL
MGL, Čopova 14 - Ljubljana

24. JUNIJ 2005 — petek
Nastop v Kovorju
Praproše, 2 Kovor

26. JUNIJ 2005 — nedelja
Nastop v Globasnici (Koroška)

Program recitacij, ki bodo v okviru Romanja po poteh beguncev, pa je sledeč:

29. JUNIJ 2005 — sredo
RECITACIJE: Brezarjevo brezno (Ljubljana).

RECITACIJE: Vetrinjsko polje (cerkev) na Korotkem

V Lescah ob 17. odkritje plošče Mirku Kunčiču. Matije nadškof Uran.

30. JUNIJ 2005 — četrtek
Obisk brezna v Lajzah pri Cerknem in v Crngrobu.

01. JULIJ 2005 - petek
RECITACIJE: spominski parku v Teharjah. Obisk Starega Hrastnika in Hude jame pri Laškem (Barbarin rov).

02. JULIJ 2005 — sobota
RECITACIJE (popoldne): Kočevski rog. Romanje v Kočevski rog. Obisk Kočevske Reke, Gotenice, Grčaric (brezno pri Konfinu), Jelen-dola in Hrovače.

03. JULIJ 2005 — nedelja
RECITACIJE: Cankarjev dom (Linhartova dvorana), akademija.

Ta, zadnja predstava pa bo zaključna prireditve spomina na 60. obletnico begunstva.

Skupino sestavljajo Ciril Jan, Elizabeta Rupnik, Metka Markovič Marinčič, Marija Zurc Čeč, Blaž Miklič, Tone Podržaj, Janez Krajnik, Mirjanka Vornič Truden, Marko Štrubelj, Janez Marinčič, Veronika Malovrh in Matjaž Čeč.

Sceno je izdelal Tone Oblak v Buenos Airesu.

Režiser pa je Blaž Miklič.

Skupini želimo res obilo uspehov in željo, da naša gledališka kultura doseže čim večji odzem v Sloveniji.

smo stopili v klet, kar se tudi spodobi ...

Na parkirišču v Solkanu, kjer se cesta obrne ali v Brda ali pa na Sveto goro, smo se zbirali, da ob dvanajstih odidemo z avtobusom do Stare gore pri Čedadu. Malo smo se gledali, posebno novinci, lanskoletni pa so hitro našli znane obraze. Iz vseh vetrov zbrani otroci, mladi, stari, navajeni na pohode po hribih, nekateri z izjemnimi dosežki, drugo smo bili pa bolj skromni, saj se pet romanje v ravninski Luján ne more meriti s hojo po valovitem svetu. Bili smo pisana družina in na ograjo je že bil prislonežen križ, ki nas je spremljal vso pot. Ni bil tak, kot je Jezusov, vendar je kazalo, da bo vsako uro težji ...

KRIŽ S KRIŽEM

Vkrcali smo se. Vodnika Ljubo in Kazimir sta po

zvočnikih v slovenščini in italijanščini obveščala, kako bo potekalo romanje, avtobus pa je peljal proti mejnemu prehodu. Saj meja je čisto blizu, kaže pa, da avtobusi nimajo prehoda ne pri Solkanu ne pri Rožni dolini, ampak raje pri Vrtojbi. In tja se peljemo, ko nekemu pride na misel križ: kdo ga je naložil v avtobus? Nihče se ne oglasi. Križa ni ... Ostal je prislonežen na ograjo parkirišča.

Hitro se poišče rešitev: avtobus prečka mejo in se približa točki, kjer smo ga pustili onstran meje, z mobilnimi telefončki pa so aktivirani „reševalci“, ki skočijo čez mejo in nam ga prinesejo.

Zdaj pa že. Zdaj pa lahko začnemo pot proti Stari gori.

NOVICE IZ SLOVENIJE

MANJKA ENERGIJE

V Sloveniji primanjkuje okrog 700 MW električne energije, četrtno potrebne energije pa uvažamo, je na časnikiški konferenci pred pričetkom triidnevne konference slovenskih elektroenergetikov poudaril član programskega odbora Ferdo Gubina. Kot je dejal, mora Slovenija izkoristiti vse potencialne lokacije za nove vire električne energije. Makroekonomist Bogomir Kovač pa je na popoldanski okrogli mizi ocenil, da je bil v preteklosti odnos do energetskega sistema v Sloveniji mačehovski, medtem ko imata ZDA in EZ zagotovljen dolgoročni energetski razvoj.

MANJŠA PRODAJA

Prodajalci računalnikov so v letomnjem prvem četrtletju na slovenskem trgu prodali za 3,1 odstotka manj računalnikov kot v enakem obdobju lani. Prodaja namiznih osebni računalnikov, ki po številu prodanih enot zasedajo največji, 67,4-odstotni delež na računalniškem trgu, se je zmanjšala za 13,2 odstotka.

0,3% INFLACIJE

V Sloveniji so se cene življenjskih potrebščin maja znova zvišale. V primerjavi s aprilom so bile višje za 0,3 odstotka. V prvih petih mesecih letos so se cene življenjskih potrebščin zvišale za 1,4 odstotka, medtem ko je bila inflacija v medletni primerjavi 2,2-odstotna. Maja so se najbolj zvišale cene obleke in obutev, počitnic v paketu ter hrane.

DVE LJUBLJANI NA LJUBLJANICI

Na Ambroževem trgu v Ljubljani je bila prireditel ob splošitvi ladjice Ljubljana II, ki se je na Ljubljani pridružila ladjici Ljubljana I. Obe sta namenjeni turističnemu ogledu mesta z gladine reke.

PO SVETU

HAMASU NI ZA MIR

Skrajno palestinsko gibanje Hamas je zavrnilo pozive palestinskega predsednika Mahmuda Abasa, naj se gibanje odpove nasilju in naj začne dialog z vladajočo stranko Fatah. Po besedah tiskovnega predstavnika Hamasa Samija Abuja Zuhrija v Gazi so minule izkumje z Izraelom pokazale, da je upor glavni jezik, ki ga okupacija razume.

SPREMEMBE V PARIZU

Že takoj zatem ko so Francozi v nedeljo na referendumu zavrnilo evropsko ustavo, je postalo jasno, da je francoska vlada izgubila zaupanje ljudstva. Premier Jean-Pierre Raffarin je zato v torek ponudil odstop, predsednik države Jacques Chirac pa je odstop sprejel in za novega predsednika vlade imenoval notranjega ministra Dominiquea de Villepina. Nasprotniki ustave kljub temu niso zadovoljni, 48 odstotkov anketiranih Francozov pa se je celo izreklo za predčasne parlamentarne volitve.

ENI PROTI, DRUGI ZA

Nizozemci so na referendumu s skoraj dvetretjinsko večino zavrnilo sprejem ustavne pogodbe EZ. Proti ustavi je glasovalo okoli 62 odstotkov volivcev, volilna udeležba pa je bila 63-odstotna. Nasprotno pa je latvijski parlament z veliko večino glasov ratificiral evropsko ustavno pogodbo. Za ratifikacijo je glasovalo 71 od sto poslancev, pet jih je bilo proti, šest pa se jih je vzdržalo.

16 LET TRGA PEKLENSKEGA NEMIRA

Na Kitajskem je minilo 16 let od pokola na Trgu neberkega miru v Pekingu, ko je vojska s tanki in orožjem krvavo zatrla proteste za demokracijo in človekove pravice. V kitajski prestolnici je bilo mirno: oblasti so za oporečnike odredile strog nadzor. V Hongkongu pa so tako kot vsako leto, pripravili tradicionalno nočno bedenje v soju sveč. Hongkong, kjer svobodo govora in izražanja zagotavlja posebna ustava, je sicer edino mesto na Kitajskem, kjer se javno spominjajo omenjenega pokola, saj so kitajske oblasti spominjske slovesnosti povsod drugod prepovedale.

ŠVICA BREZ (VSEH) MEJA

Švicarski volivci so na referendumu s 54,6 odstotka glasov podprli vstop v schengensko območje EZ in dublinsko konvencijo o azilni politiki EZ. Po podatkih švicarskega ministrstva za pravosodje in policijo se bo sicer Švica v schengensko območje vključila šele leta 2008. Odločitve Švicarjev - referendum se je udeležilo skoraj 56 odstotkov volilnih upravičencev - so se razveselili tako voditelji EZ kot švicarski politični vrh. Evropska komisarska za zunanje zadeve Benita Ferrero-Waldner in evropski komisar za pravosodje, svobodo in varnost Franco Frattini pa sta v skupni izjavi poudarila, da bo "po eni strani to očitno olajšalo prost pretok, po drugi strani pa bo moč okrepiti sodelovanje na področju varnosti". - Sicer pa so Švicarji na referendumu z 58 odstotki

PISALI SMO PRED 50 LETI

SLOVENCI V ARGENTINI BUENOS AIRES

SPOMINSKA BROŠURA

Za desetletnico tragedije slovenskega naroda je Društvo Slovencev izdalo brošuro. Posvečena je „spominu vseh Slovencev, ki so padli v borbi za demokracijo in svobodo svojega naroda“. V knjižici je objavljen zgoščen pregled zgodovine slovenskega naroda, ki ga je napisal kulturni zgodovinar g. Marjan Marolt ter govora gg. Ing. Albina Mozetiča in Milota Stareta. Prvi v slovenščini, ker je bil na proslavi prebran v kasteljanščini, drugi pa v kasteljanščini, ker je bil na spominski prireditvi govoren v slovenščini.

OSEBNE NOVICE

Družinska sreča. V družini g. Franca Vidica in njegove žene ge. Danice, roj. Jovanovič v Ramos Mejia se je rodila hčerka. Pri krstu je dobila ime Marija Elizabeta. G. Stanku Kerkoču pa je povila njegova soproga ga. Grozdana zdravo hčerko Marino. Srečnima družinama nam čestitke.

Poroki. V župnijski cerkvi v San Justo sta se poročila v nedeljo 29. maja g. Janez Jakop in gdč. Zalka Oblak. Mladi par je poročil g. direktor Anton Orehar, za priči sta mu pa bila, ženinu g. Herman Zupan, ml. nevesti pa njen brat g. Feliks Oblak. V župni cerkvi Sv. Petra apostola v Bs. Airesu sta pa stopila pred oltar g. Milko Čuk, doma iz Bilj pri Gorici in gdč. Betis Yolanda Bobbiesi iz Bs. Airesa. Za priči sta bila: ženinu njegov brat Ivan, nevesti pa njena sestra Gladis Bobbiese. Iskreno čestitam in želimo obilo sreče in božjega blagoslova.

MAR DEL PLATA

Zadnjo soboto meseca majnika se je zopet zbrala velika večina nam kolonije v gostoljubnem domu g. Štruklja in njegove soproge, ki sta ta dan praznovala 25 letnico srečnega zakona.

V lepih prostranih in zelo udobnih prostorih je ga. Štrukelj obilno pogostila prijatelje in znance, ki so priti čestitat slavljenca.

MENDOZA

Stolni vikar mons. Jorge Jakob, ki je nam Slovincem v Mendози, poleg prevzv. škofa mendoškega, najbolj naklonjen in nam je že veliko dobrega storil, je prejel odlikovanje papeža Pija XII.; naslov častnega promta papeške hiše. Svojemu dobrotniku in slavljenca smo tudi Slovinci iz srca čestitali.

Svobodna Slovenija, 9. junija 1955 - št. 23

OSEBNE NOVICE

Poroka. V soboto 28. maja sta se v cerkvi Santiago Apóstol poročila Mirjam Kristina Mehle in Diego Altini. Botri so bili Jože Mehle in njegova soproga Marija Albreht, ter Cayetano Altini in soproga Nélida de la Rosa. Čestitamo in želimo obilo sreče!

Nov diplomat. Na Ekonomski fakulteti državne univerze v Buenos Airesu je dokončal študije Gabi Urbančič in prejel naslov „Actuario en Administración“. Čestitamo in želimo mnogo uspehov!

Umrta sta: v San Justo g. Ludvik Hren (87); v Ramos Mejiji Marija Pilar Hribar (7 mesecev). Naj počivata v miru!

podprli tudi registrirano partnerstvo za homoseksualne pare, ki partnerjema priznava državljsanske in administrativne pravice (nasledstvo, socialna zavarovanja) ter možnost, da se ju v primeru obiskov v bolnišnicah obravnava kot člana družine. Vendar pa jima prepoveduje posvojitev otroka ali zatekanje k umetni oploditvi.

SLOVENCI IN ŠPORT

PONOVLJEN REZULTAT

Druga tekma kvalifikacij za svetovno nogometno prvenstvo med Belorusijo in Slovenijo se je končala z istim izidom kot prva v Celju. Mozvi sta se razšli z neodločenim izidom 1:1, Slovinci so z golom Nastje Čeha s prostega strela povedli v 17. minuti, že slabo minuto pozneje je izenačil Vitalij Bjelkovič.

Za Slovenijo so igrali: Handanovič, Cipot, Mavrič, Cesar, Ilič (od 68. Šukalo), Filekovič, Pokorn, Komac (od 90. Žlogar), Čeh, Lavrič, Rodič (od 58. Cimerotič).

Slovenska reprezentanca je izpolnila tisto, po kar je prišla v Minsk; po zelo solidni igri je osvojila točko in s tem ostala v boju za drugo mesto, ki vodi v dodatne kvalifikacije. Občutek pa je, da bi v tekmah z Belorusijo lahko dosegla mnogo več, nedosegljiv ni bil niti maksimalen izkupiček šestih točk. V prvi tekmi v Celju je bila pokodovana za enajstmetrovko, tudi v Belorusiji s sojenjem ne more biti zadovoljna, saj je švedski sodnik sumljivo razveljavil zadetek Klemena Lavriča, a vseeno si je za to, da ni odnesla treh točk, kriva sama. V prvem polčasu je obramba storila nerazumljivo napako in je domačim dovolila, da so po vodstvu Slovencev takoj izenačili, selektor Brane Oblak pa ne more biti zadovoljen tudi z realizacijo, v nič je odšlo preveč priložnosti. Kot zatrjujejo slovenski akterji je za popoln uspeh zmanjkalo predvsem sreče. Vsekakor se ni izpolnilo širokoustenje beloruskega trenerja, da bodo Slovincem dali 5 golov.

Naslednjo tekmo bodo Slovinci odigrali 3. septembra, ko bodo v Celju gostili Norveško, 7. septembra pa bodo gostovali pri Moldavcih. Po teh dveh tekmah se bo bolj jasno videlo, ali je drugo mesto realno dosegljivo ali ne. Trenutno so na njem Norvežani, ki pa imajo isto število točk kot Slovinci.

NESREČNI ATLETI

V hudi prometni nesreči, ki se je zgodila na Celovški cesti v Ljubljani, so umrli trije mladi atleti, med njimi 25-letni olimpijec Matic Šušteršič. Poleg Šušteršiča sta preminila še dva atleta, 23-letni Patrik Cvetan iz Trebnjega in 17-letni Velenčan Nejc Lipnik. V nesreči je bilo udeleženih šest drugih oseb; trije so še vedno v kritičnem stanju in so bili operirani, eden pa je huje pokodovan, vendar je zunaj smrtne nevarnosti.

PLEZALCI NA VRHU

Tretja tekma letošnjega svetovnega pokala športnih plezalcev je potekala v avstrijskem Imstu, znova pa so se slovenski reprezentanti dobro odrezali. Maja Vidmar je ponovila rezultat iz Belgije in na Tirolskem osvojila tretje mesto. V razvrstitvi ekip je prav tako tretje mesto osvojila tudi slovenska reprezentanca.

DRUGI V MOTOKROSU

Slovenski motokrosist Roman Jelen je osvojil skupno drugo mesto na dirki italijanskega prvenstva v Astiju. Že v kvalifikacijah je zasedel drugo mesto in nato v prvi vožnji zmagal. V drugi vožnji pa se je Jelen po slabem štartu prebil na drugo mesto, v končnici napadal prvo, a padel in se moral zadovoljiti s tretjim. Skupno zmago je zato osvojil zmagovalc druge dirke Italijan Oddenio pred Jelenom.

USPEŠNI KEGLJAČI

Slovenska moška kegljarska reprezentanca se je na svetovnem prvenstvu v Novem Sadu uspela uvrstiti v polfinale. Varovanci Albina Juvančiča so premagali Čehe kar z 8:0. — Vendar niso mogli napredovati: aktualnim svetovnim prvakom Madžarom niso bili kos in so izgubili z 1,5:6,5. Revanžirali so se potem nad Romuni s 5:3 in osvojili bronasto medaljo, dosegli pa so najboljši ekipni rezultat na SP - 3751 kegljev.

KOKOT BO IGRAL Z MAVRIČEM

Nemški nogometni drugoligart Greuter Fuerth je objavil, da je slovenski reprezentant Alep Kokot prestopil v njihove vrste. Petindvajsetletni branilec, ki je doslej igral za slovenskega državnega prvaka HIT Gorico, je podpisal dveletno pogodbo. Kokot, za reprezentanco je nastopil trikrat, se bo v nemškem drugoligatu, ki je v pretekli sezoni zasedel peto mesto, pridružil slovenskemu vratarju Borutu Mavriču.

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE / Director: Valentín B. Debeljak / Proprietario: Asociación Civil Eslovenia Unida / Presidente: Alojzij Rezelj / Redacción y Administración: RAMON L. FALCON 4158 - C1407GSR BUENOS AIRES - ARGENTINA / Telefon: (54-11) 4636-0841 / 4636-2421 (fax) / e-mail: esloveniau@sinctis.com.ar
Glavni urednik: Tine Debeljak ml. / Za Društvo ZS: Alojzij Rezelj /

Sodelovali so: Tone Mizerit, Gregor Batagelj, Miriam Jereb Batagelj, Ivana Tekavec, dr. Katica Cukjati, arh. Jure Vombergar, Marko Vombergar. Mediji: STA, Radio Ognjiče, Družina.

Naročnina Svobodne Slovenije: za Argentino \$ 75, pri pošiljanju po pošti pa \$ 100; obmejne države Argentine 110 USA dol.; ostale države Amerike 125 USA dol.; ostale države po svetu 135 USA dol.; vse za pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno pošto 85 USA dol. za vse države.

Čeke: v Argentini na ime „Eslovenia Libre“, v inozemstvu (bančne čeke, ne osebne) na ime „Antonio Mizerit“.
Oblikovanje in tisk: TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L. / Estados Unidos 425 - C1101AAI Buenos Aires Argentina - Tel.: (54-11) 4362-7215 - E-mail: info@vilko.com.ar

Correo Argentino Suc. 7	FRANQUEO PAGADO Cuenta N° 7211
	R. Nac. de la Propiedad Intellectual N° 881153

MALI OGLASI

CATERING

Cocina & Fusión. Srečanja — Praznovanja — Sprejemi. Najboljša okusna postrežba! **Julio Lallire, Chef Ejecutivo.** Tel.: 4641-6986; mobitel: 15 5564-2831; e-mail: jullace@yahoo.com.ar

TURIZEM

Letalske karte, rezerva hotelov, najem avtomobilov in izleti po svetu
H. Yrigoyen 2742 - San Justo
Tel. 4441-1264 / 1265

ZOBOZDRAVNIKI

Dr. Damijana Sparhakl - Zobozdravnica - Splošna odontologija - Belgrano 123, 6. nadstr. "4" - Ramos Mejía - Tel.: 4464-0474

ADVOKATI

Dr. Vital Anič, Odvetnik Paraná 830, 5. nadstr. - Buenos Aires. Prijave na: Tel./faks: 4798-5153. e-mail: estudioasac@cpacf.org.ar

DOBOVŠEK & asociados - odvjetniki. Zapuščinske zadeve. Somellera 5507, (1439) Buenos Aires. Tel/Fax: 4602-7386. E-mail: jdobovsek@hotmail.com

Dr. Marjana Poznič - Odvetnica - Uradna prevajalka za slovenski jezik Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 4382-1148 - 15-4088-5844-mpoznic@sfanet.com.ar

Ob 100-letnici rojstva gospoda

Milota Stareta

bo sveta mati zadužnica v soboto, 11. junija ob 19. uri v slovenski cerkvi Marije Pomagaj.

Prisrčno vabljeni!

SLOVENSKI DOM V CARAPACHAYU

vabi v nedeljo 12. junija po mati na krajevno spominsko proslavo
Opoldan pa bodo v domu domače koline.

Toplo vabljeni!

OBVESTILA

SOBOTA, 11. junija:

Redni pouk na Srednješkem tečaju RMB ob 15.00 uri v Slovenski hiši.

NEDELJA, 12. junija:

Spominska proslava po mati v Slovenskem domu v Carapachayu. Opoldan domače koline.

Spominska proslava v Slomkovem domu v Ramos Mejiji, po mati

ČETRTEK, 16. junija:

Mesečni sestanek ZSMŽ-San Martín. V spomin na 60. obletnico odhoda od doma bo ga. Pavči Maček-Eiletzova pripovedovala o svoji izkušnji, ko sta bili s sestro „Zaprta v Teharjih“.

SOBOTA, 18. junija:

Redni pouk na Srednješkem tečaju RMB ob 15.00 uri v Slovenski hiši.

Poslovilni večer RASTi XXXIV v Slovenski hiši. Ob 19,15 sv. mati v slovenski cerkvi Marije Pomagaj; ob 20,30 kulturni program v dvorani škofa G. Rožmana.

NEDELJA, 19. junija:

V Argentini očetovski dan.
Konferenca Odbora SDS-Slovenske demokratske stranke, Argentina. Ob 9,30 sv. mati za Slovenijo. Ob 10,30 začetek volilne konference (občnega zbora).

PONEDELJEK, 20. junija:

Sestanek zveze žena in mater s Pristave ob 10. uri. Gospa Cirila Pernšek Žužek bo brala izpiske iz očetovega dnevnika. Vabljeni tudi možje.

Spominska mati ob 40. letnici smrti mons. Janeza Hladnika, ob 19. uri v cerkvi sv. Jožefa v Lanusu.

SOBOTA, 25. junija:

Praznik državnosti v Slovenski hiši.

NEDELJA, 26. junija:

Spominska proslava v našem domu v San Justu.

SREDA, 29. junija:

Učiteljska seja voditeljic osnovnošolskih tečajev, ob 20. uri v Slovenski hiši.

PISMO BRALCEV

50. obletnica nekega podjetja

Argentinski jutranjik *Clarín* ima v prilogi *VIVA* veliko oglasnih strani, na katerih lahko preberete vse mogoče novice ali objave. Z velikimi in malimi črkami je na dveh straneh zapisano, da praznuje veliko podjetje *VRATA IN OKNA OBLAK* 50 let svojega obstoja.

Začeli so mogoče na prostem. Lahko, da so prinesli iz Avstrije nekaj kladiv, eno katlo žebeljev. Važno je bilo sodelovanje in edinstvo v družini. Važno je sodelovanje med vodstvom, uradniki in delavci, ki danes upravljajo najmodernejšo

stroje in si služijo vsakdanji kruh zase in za družino.

Danes lahko kupite Oblakove izdelke na kateremkoli koncu prostrane Argentine. Oblakovi se niso zaprli za svoja vrata; odprli so tudi okna svojih hiš, da vidijo na socialno in kulturno polje, da vidijo, kje je potrebno sejati dobra dela. Spomini segajo daleč nazaj, na mlada leta v avstrijskih barakah.

Iskrene čestitke ob 50-letnici vašega podjetja in želimo vam mnogo uspehov v nadaljnjem napredku.

Družina Jenko
Hvala

Felicitaciones
Taller SORA
Gracias

Slovenski znanstveniki in gospodarstveniki

Svetovni slovenski kongres 8. in 9. septembra 2005 v Hotelu Kokra na Brdu pri Kranju prireja **4. konferenco**

slovenskih znanstvenikov in gospodarstvenikov iz sveta in Slovenije, na kateri pričakujemo tudi predsednika Vlade RS, gospoda Janez Janšo.

Svetovni slovenski kongres s to, že četrto tovrstno konferenco, ki jo organizira v sklopu svetovnih srečanj slovenskih strokovnjakov, izboljšuje povezavo med Slovenci, ki delujejo doma in po svetu. Glavni namen teh konferenc pa je izmenjava znanja, poznanstev in idej med Slovenci iz vsega sveta. Z njimi želi Kongres doseči večjo povezanost med znanstvenimi institucijami, posameznimi slovenskimi znanstveniki iz tujine, fakultetami in gospodarstvom. Konferenci bosta predsedovala prof. dr. Boris Pleskovič, direktor raziskovalno-svetovalnega oddelka pri Svetovni banki, ZDA in prof. dr. Anton Mavretič, Boston University, Centre for Space Research, ZDA.

Na konferenci bodo udeleženci obravnavali razne tematske sklope, kot:

- Stanje in perspektive znanosti v Sloveniji in tehnološki razvoj v EZ
- Znanost in etika
- Kaj Slovenija in njeno gospodarstvo lahko pričakujeta od znanosti?
- Vključitev slovenskih znanstvenikov iz diaspore v slovensko znanost
- Slovenska Univerza v pogojih evropskega in svetovnega trga

Več informacij lahko dobite na naslovu: Svetovni slovenski kongres (e-pošta: , tel: 00386 1 24-28-560, fax: 00386 1 24-28-558).

40. OBLETNICA SMRTI MONS. JANEZA HLADNIKA

20. junija ob 19. uri bo v cerkvi sv. Jožefa v Lanusu, spominska mati za dobrotnika, ki nam je odprl vrata v Argentino.

Po mati poklon pred spomenikom.

Vsi rojaki toplo vabljeni!

PRAZNIK SLOVENSKE DRŽAVNOSTI

v soboto, 25. junija 2004 v Slovenski hiši v Buenos Airesu ob 19. uri sv. mati za vse pokojne in žive slovenske javne delavce ob 20. uri slavnostna akademija v dvorani in prijateljska večerja Vstopnice por \$ 15.- v predprodaji v Slovenski hiši in pri predsednikih slovenskih Domov

Pravočasno lahko tudi rezervirate nakaznico na tel: 4636-0841

Vsi rojaki prisrčno vabljeni!

Spottovani prof. Alojzij Geržinič

S hvaležnostjo Vam želimo vse najboljše ob Vani devetdesetletnici bogatega življenja; zdravja, plodovitega kulturnega ustvarjanja in prijetno življenje v krogu Vanih dragih. Bog Vas živi na mnoga leta!

Člani in prijatelji Slovenske kulturne akcije

ASOCIACION DR. GREGORIO ROZMAN

Sociedad Civil de Beneficencia - Personería Jurídica Nacional Reg. N° c-5344 (IGJ) - SEDE LEGAL: Ramón L. Falcón 4158 — Capital Federal - SEDE SOCIAL: Martín Fierro 4262 — San Justo

CONVOCATORIA

De acuerdo con los arts. 30 y 31 del Estatuto vigente, la Comisión Directiva de la Asociación de Beneficencia Dr. Gregorio Rozman, convoca a la Asamblea General Ordinaria, para el día 26 de junio del año 2005 a las 10 horas, que se realizará en la Sede Legal, calle Ramón L. Falcón 4158, Capital Federal, para tratar lo siguiente:

ODRDEN DEL DIA

1) Lectura, consideración y aprobación de la memoria, Balance General, Cuenta de Gastos y Recursos, Inventario General e Informe de la Comisión Revisora de Cuentas, correspondiente al Ejercicio cerrado el 28 de febrero de 2005.

2) Elección de dos socios presentes para formar la Junta Electoral (art. 32).

3) Elección de 2 miembros titulares de la Comisión Directiva por la expiración del mandato (art. 19).

4) Elección del Revisor de Cuentas, Vocal y Vocal Titular, como los cinco Vocales Suplentes por expiración del mandato (art. 17)

La Asamblea se celebrará sea cual fuere el número de socios concurrentes una hora después de la fijada para la Convocatoria, si antes no se hubiese reunido la mitad más uno de los socios con derecho a voto (art. 33).

La lista de candidatos/as a ser votados, deberá ser presentada a la Comisión Directiva con diez días de anticipación a la fecha de la Asamblea (art. 35).

LA COMISION DIRECTIVA

NAŠ DOM SAN JUSTO

26. junija 2005

Spominska proslava

“Slava vam, naši križarski vitezi — domobranci!”
Simfonična pesnitev — Vladimir Kos

08.00: sv. mati za vse žive in rajne domobranci in žrtve komunistične revolucije
09.30: polaganje venca pred Balantičevim spomenikom
10.00: slavnostna akademija v dvorani našega doma

„ZA SONCEM V SVOBODO“ RAST XXXIV POSLOVILNI VEČER

V SLOVENSKI HIŠI, V SOBOTO 18. JUNIJA 2005

19,15 sv. mati v slovenski cerkvi Marije Pomagaj
20,30 kulturni program v dvorani škofa G. Rožmana
Po kulturnem programu zakuska za vse navzoče.

Prosimo za prostovoljne prispevke, ki bodo namenjeni za kritje stroškov potovanja!

Prisrčno vabljeni!

ŠOLSKA PROSLAVA

ob dnevu državnosti ter slavje očetovskega dne bo na Pristavi v nedeljo, 19. junija po sveti mati.

Po proslavi na razpolago kosilo.

Prijave pri druž. Kenda

(4627-4935) in druž. Dolinšek (4629-4879)